

δύο Ε καθιερώσας τῷ θεῷ, δήλωμα καὶ σύμβολον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πάντων. ἀλλὰ μὴν καὶ τάγαθὸν ἐν πέντε γένεσι φανταζόμενον κατανοήσας, ὃν πρῶτον ἔστι τὸ μέτριον δεύτερον δὲ τὸ σύμμετρον, καὶ τρίτον ὁ νοῦς καὶ Δ τέταρτον αἱ περὶ ψυχὴν ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι καὶ δόξαι 5 ἀληθεῖς, πέμπτον <δ> εἴ τις ἡδονὴ καθαρὰ καὶ πρὸς τὸ λυποῦν ἀκρατος, ἐνταῦθα λήγει τὸ Ὁρφικὸν (fr. 14) ὑπειπών

“ἔκτῃ δ’ ἐν γενεῇ καταπαύσατε οἷμον ἀοιδῆς.”

16. “Ἐπὶ τούτοις” ἔφην “εἰρημένοις πρὸς ὑμᾶς”¹⁰ ἐν βραχύ¹⁰
 τοῖς περὶ Νίκανδρον “ἀείσω ξυνετοῖσι” (Orph. fr. 334).
 τῇ γὰρ ἔκτῃ τοῦ τοῦ μηνὸς δταν κατάγης τὴν Πυθίαν
 εἰς τὸ πρυτανεῖον, ὁ πρῶτος ὑμῖν γίγνεται τῶν τριῶν
 κλήρων εἰς τὰ πέντε πρὸς ἀλλήλους ἐκείνης τὰ τρία
 οὐδὲ τὰ δύο βάλλοντες. ἦ γὰρ οὐχ οὕτως ἔχει; καὶ δ¹⁵ Νίκανδρος “οὕτως” εἶπεν. “ἡ δ’ αἰτία πρὸς ἐτέρους ἀρρητός
 ἔστιν.” “οὐκοῦν” ἔφην ἐγὼ μειδιάσας “ἄχρι οὗ τὰληθὲς Ε
 ἥμῖν ὁ θεὸς ἴεροῖς γενομένοις γνῶναι παράσχῃ, προσκείσε-
 ται καὶ τοῦτο τοῖς ὑπὲρ τῆς πεμπάδος λεγομένοις.”
 τοιοῦτο μὲν καὶ δ τῶν ἀριθμητικῶν καὶ δ τῶν μαθη-²⁰
 ματικῶν ἐγκωμίων τοῦ εἰ λόγος, ὃς ἐγὼ μέμνημαι, πέρας
 ἔσχεν.